Verslag Singlehanded 2026

Schip:	Unsa
Schipper:	Ferry Verrijzer
Type:	Van de Stadt Bries
Lengte:	8,0 meter
Bouwjaar:	1968

Dit jaar doe ik voor de 3e keer mee aan de Singlehanded. Het bootje ligt er klaar voor. Die heeft, behalve proviand voor de schipper, geen voorbereiding nodig. De belangrijkste voorbereiding voor de schipper is om goed uitgerust aan de start te verschijnen. Helaas mislukt dat..

Dag 1: We mogen weer!

Het weerbericht vooraf maakte zo'n beetje alle strategieën mogelijk. Mijn plan vooraf was om eerst met een klein klapje naar Urk te gaan en dan bezeild naar Den Oever om vervolgens met de juiste stroming naar Texel te gaan. Ik vind de Waddenzee leuk, in het begin is er nog voldoende energie voor het zoeken van de tonnen in het donker en bovendien zijn er in het weekend geen vissers. Genoeg redenen toch?

Om 12.45 worden de seinvlaggen gehesen op het startschip, waarmee al snel het etui met de opdracht geopend kan worden. Na vluchtig bestuderen van de opdracht blijkt dat zowel Urk aangedaan moet worden, als dat ik naar Texel moet als eerste van de Waddeneilanden. De vooraf bedachte strategie is dus al snel bevestigd. Snel zet ik, net als velen, koers naar Urk. Onderweg lees ik de opdracht nog eens goed door en onderwerp het etui nogmaals aan een grondige inspectie, op zoek naar een langzame bootjes korting. Maar die vind ik dit jaar niet. Goed, dus extra focussen op snel doorvaren en nergens tijd verliezen, dan zou het goed moeten komen!

Na Urk blijkt al snel dat meteen doorvaren naar Texel niet meer op tijd lukt voor de stroming. Dus naar goed gebruik verander ik het plan alweer. Het wordt nu eerst Medemblik, dan het Rondje Kreupel en vanavond eindigen in Den Oever. Ondertussen begint het pittig door te waaien en boven Andijk wil ik een tweede reef zetten. Maar één van de lijntjes die zorgen dat het grootzeil tijdens strijken niet het gangboord inwaait, heeft zichzelf op wonderbaarlijke wijze vastgeknoopt aan de kraanlijn. Hoe dan!?

Hierdoor kan het zeil echter niet meer gestreken worden en ook het tweede rif lukt nu niet, dus dit moet eventjes opgelost worden. Tijdens de schermutselingen om dit voor elkaar te krijgen en het zeil te reven, haal ik ergens mijn pink open. Hoewel de wond niet echt groot is, bloedt het als een rund en ik krijg het bloeden niet gestopt. De boot ziet er dus ondanks alle pleisters al snel uit als een slachthuis. In Medemblik kan ik gelukkig een verbandje aanbrengen en de boot weer een beetje schoon maken, zodat ik op een fatsoenlijke manier verder de nacht in kan. Met een dikke waterdichte handschoen aan mijn hand om het verband droog te houden, vervolg ik de tocht naar de Kreupel en daarna naar Den Oever, vergezeld van wat buien, windshiften en hele felle bliksemflitsen. Moe maar voldaan kruip ik mijn bed in.

Dag 2: Een dikke bries voor de Bries

Na een korte nacht en weer slecht te hebben geslapen, sta ik vroeg op om optimaal van het getij te profiteren. Het plan van vandaag is om eerst naar Texel te gaan en daarna meteen door via het scheurrak en Paardenhoek naar Terschelling. (Buitenom varen is geen optie vanwege de harde noordelijke wind in het Molengat.) Vervolgens meteen weer door naar Vlieland voor de ankeropdracht. Het vertrek na het ankeren kan ik dan zo timen dat ik weer met optimaal getij via de Paardenhoek en langs de afsluitdijk naar Den Oever terug kan varen. Dat is het plan.

Als ik terugkom van een verfrissende douche, zie ik dat Minke met de Niisa net de havenhoofden van Den Oever passeert. Snel start ik de motor en maak los, zodat ik met dezelfde schutting mee kan, in plaats van zometeen mogelijk lang voor de sluis te moeten wachten. Na de brug maak ik even vast aan de wachtsteiger zodat ik rustig kan ontbijten en mijn zeilkleren kan aantrekken.

Ik merk al snel dat er meer wind staat dan verwacht en dat deze ook al eerder naar het oosten is gedraaid. Het is dan ook eventjes goed opletten om zo in het donker recht tegen de wind in de haven uit te kruizen. Met halve wind draai ik vervolgens het Visjagersgaatje in, waarna het in een gestage regen langzaam licht wordt. Als ik bij het Gat van de Stier omhoog vaar langs de Bollen, komt er ineens een bui over die horen en zien doet vergaan. De golven worden compleet platgeslagen door de regen, het zicht is weg en de kuipdoorvoeren hebben moeite het regenwater af te voeren. De wind giert erover en mijn windmeter, die altijd minder aangeeft dan het weerbericht en andere boten, geeft 37 knopen aan. Waarschijnlijk zal het dus ergens tussen de 40 en 43 zijn? De boot wil als een gek oploeven, zo de ondiepte op waar ik langs vaar. De grootschoot kan ik niet verder vieren, want dan gaat de giek door het water. De helmstok ook maar een halve seconde loslaten is uitgesloten. Het stress-niveau schiet omhoog en ik kan op dat moment niks anders bedenken dan de helmstok in mijn buik sjorren en me krampachtig vast te houden aan de lier. Ik hoop maar dat Minke die langer aan de wachtsteiger is blijven liggen, nog ver genoeg naar het zuiden is met haar nog kleinere boot, om het ergste van de bui te missen. Ik ben niet eerder zo bang geweest op een boot. Op dat moment weet ik nog niet wat er vandaag nog meer gaat komen…

Na de bui is het water en de wind veel wilder dan daarvoor. Omdat de reefmogelijkheden in het grootzeil op zijn en ik bang ben voor nog een bui, strijk ik het grootzeil en zeil op de deels ingerolde fok verder naar Texel. In de Waddenhaven aangekomen geeft het bord in de haven windkracht 8 aan, het aanleggen is dus ook eventjes uitdagend.

Gelukkig heb ik de code van het havenkantoor nog, zodat ik boven warm en droog even in een stoel kan gaan zitten om tot rust te komen. Nadat wat later de havenmeester ook is aangekomen, neem ik met hem de windverwachting en de opties door voordat ik verder ga. Ik twijfel of ik het wel verantwoord vind, maar geestelijk ben ik er nog niet klaar voor om op te geven. En wachten op beter weer staat gelijk aan opgeven, want dan blijft er onvoldoende tijd over voor alle opdrachten. Ik besluit te gaan en het een kwartiertje aan te zien. Als het te gek is ben ik met ruime wind zo weer terug. Toch?

Bij het wegvaren van Texel valt het mee. Het is onstuimig, een dikke woei, maar het is te doen, dus ik ga door. Later, aan het eind van de Texelstroom en in het Scheurrak waar ik moet opkruisen, wordt het echter hels. Ik had verwacht dat de golven hier minder zouden zijn door de omliggende ondieptes en banken, maar de zee is veel knobbeliger en met hoge golven. De boot past keurig tussen de golven en dondert met keiharde klappen op het water, om vervolgens weer dwars door een golf heen te gaan. Het water dat bij mijn nek mijn zeilpak inkomt, verzamelt zich in mijn laarzen. Ik voel me een balletje in een flipperkast zoals ik door de kuip wordt gestuiterd, ondanks alle pogingen me vast te houden en schrap te zetten. Soms val ik op de grond, dan weer op de tegenoverliggende bank. Wanneer ik tijdens een overstag met mijn volle gewicht achterover op de helmstok val, voel ik alleen maar opluchting dat de helmstok niet is afgebroken. Ik begin me serieus af te vragen hoeveel klappen de boot nog kan hebben voordat er iets ernstigs kapot gaat. Voor het eerst heb ik het idee dat ik in de kuip niet alleen aangelijnd ben uit voorzorg, maar ook uit echte noodzaak. De rest van de boot heb ik bestempeld als een “no-go area”.

Gelukkig is de knobbelige zee aan het einde van het Scheurrak weer over en ook kalmeert de wind weer. Eerst neemt deze af naar windkracht 5-6 en later nog verder naar 4-5. Maar ik ben zo murw gebeukt, dat ik de rest van de dag twee reven in het grootzeil laat zitten. Niet alleen ik ben bont en blauw, maar ook de service accu’s zijn ineens nagenoeg leeg en blijken ook de volgende dag geen lading meer vast te houden. Zij hebben het niet overleefd. Binnen is er wat betimmering losgekomen en zijn er twee colablikjes spontaan geëxplodeerd. Verder lijkt er geen schade te zijn.

Ondertussen is de ankeropdracht vanwege de oostelijke wind komen te vervallen en vervangen door het ronden van een boei bij Vlieland. Daarmee kies ik ervoor om dit eerst te doen voordat ik naar Terschelling ga. En daar blijf ik. Het is genoeg geweest voor vandaag.

Dag 3: Energiegebrek

Vandaag belooft een mooie dag te worden! Eerst met halve en ruime wind en stroming mee binnendoor naar Den Oever, dat wordt vliegen en genieten! Daarna, misschien met een klein

klapje, naar de opdrachten in Makkum en Workum. En als er dan nog wat dag over is, wellicht nog wat verder varen?

Na weer erg slecht geslapen te hebben, dubbelcheck ik bij het wakker worden nog even hoe laat er bij de Paardenhoek voldoende water staat om er langs te kunnen. En voor de vorm kijk ik ook nog even naar het water langs de afsluitdijk, hoewel dat altijd een veel ruimer venster heeft (had). Maar dat blijkt de afgelopen periode nog verder verzand en met de afwaai van vandaag kom ik er niet meer op tijd langs! Geen optie! Om buitenom te gaan ben ik al te laat, als ik dat doe heb ik vanaf Den Helder wind en stroming tegen en zal ik pas vanavond erg laat in Den Oever zijn. Ook onder Texel langs zal ik vanaf het Gat van de Stier wind en stroom tegen hebben en dus laat in Den Oever zijn. Met beide opties gaat Makkum vandaag niet meer lukken en daardoor vervalt mijn planning waarmee ik op tijd zou finishen. Maar bovenal schrikt het idee om weer tegen de wind en golven in te moeten beuken me heel erg af; ik heb geen ruimte meer over voor nieuwe blauwe plekken. De kleine tegenslag dat ik niet langs de Afsluitdijk kan, blijkt zich te ontpoppen tot een emotionele knock-out. Ik besluit op te geven.

Unsa: 153NM

Als ik later richting Kornwerderzand zeil, realiseer ik me dat er helemaal geen sprake zou zijn geweest van tegen de golven opbeuken. Het is dan immers wind en stroming in dezelfde richting en dus een betrekkelijk rustige zee. Dat zou het weliswaar erg langzaam, maar ook relatief comfortabel opkruisen hebben gemaakt. Waarom realiseerde ik me dat vanmorgen niet?? Tot na de sluis twijfel ik en speel ik met de gedachte om voor spek en bonen toch verder te varen en de overige opdrachten uit te voeren. Maar wanneer ik Makkum in zicht heb en zie dat de haveningang niet bezeild is, heb ik ook daar geen zin meer in. Ik zet met een ruime wind koers naar thuishaven Den Oever. Een warm bad en een zacht bed lokken.

De Singlehanded: Het oudste en zwaarste solo zeilevenement van Nederland. Helaas te zwaar voor de combinatie van mij met mijn bootje.